

VIII Jornada del Grup Sant Jordi de Promoció i Defensa dels Drets Humans i dels Equips de Pastoral de la Política i la Comunicació

10 de novembre 2012

El món s'aguanta per la caritat

Síntesi-conclusions de les aportacions de la jornada

La VIII Jornada del Grup Sant Jordi de Promoció i Defensa dels Drets Humans i dels Equips de Pastoral Política i Comunicació es va celebrar el 10 de novembre 2012, amb el lema ***El món s'aguanta per la caritat***.

La primera ponència, titulada ***Tingueu sempre caritat...***, va anar a càrrec de **Miguel Martín**, germà de Sant Joan de Déu, capellà, teòleg i expert en Bioètica. A partir de la paràbola del bon samarità, el ponent va anar desenvolupant el sentit de l'exhortació paulina –i de tants altres- que emmarcava la seva ponència. Els cristians cal que tinguem sempre caritat, perquè on no hi ha caritat no hi ha Déu.

Per a Martín, la caritat no només "aguanta" el món, sinó que aguanta la pròpia Església. La caritat és una de les tres funcions essencials i indefugibles de l'Església (juntament amb l'anunci de la Paraula i l'administració dels sacraments). La caritat no és cap exercici teòric sinó que s'ha de viure plenament encarnada. La persona –i especialment la persona que pateix- és l'autèntic correlat de Déu.

La pràctica de la caritat demana una mirada compassiva. La compassió ha de ser una actitud essencial i una força motriu a la vida. A l'església, però també arreu. També a la política. La compassió és l'encontre amb la realitat de qui pateix. Finalment, Martín va destacar que només hi ha experiència del Regne de Déu des de la vivència de la caritat, per la qual cosa va afirmar que l'exercici de la caritat ha de ser un eix fonamental de la nova evangelització.

La segona ponència portava per títol ***Sense amor no hi ha comunitat creient***, i va anar a càrrec de **Juan María Laboa**, historiador eclesiàstic, escriptor i professor.

Laboa va insistir en la necessitat de practicar el manament de l'amor. Aquesta pràctica suposa posat tota relació sota la primacia de l'amor. Per tant, l'amor ha de ser el signe de la relació del creients amb el món, entre els propis creients... i en tot tipus de relació.

Per al ponent, l'amor no es pot separar de les altres dimensions del creient, ni de la fe ni de la veritat. Tot i que sovint oblidem o menystenim aquesta

dimensió per això "ningú es confessa per no haver practicat la caritat i sí per haver anat contra el sisè manament".

En la història de l'Església i en la història del món, els grans actors de l'amor de Déu són persones humils i anònimes, el poble cristià. Hem tingut veritables màrtirs de la caritat. Persones que, tot estimant en silenci, són la veritable història de la caritat.

Aquesta radicalitat en l'amor i la caritat és constant en el testimoni i en l'exigència del missatge de Jesús, fet que no deixa de ser contracultural avui, com ho era ja en temps de Jesús. Per això, sovint Jesús exhortava als deixebles a "no fer com fan ells", no fer com fa el món.

En les ponències també es va afirmar que *quan es viu l'experiència ja no es pot parlar només des dels principis*. Aquesta va ser la dinàmica de la taula rodona de la jornada que amb el lema **Totes les mans** va aplegar José María Aguirre, Francina Alsina, Fernando Sanz, Manel Pousa i Caterina Verdera, moderats per Francesc Rosaura, director del programa religiós de Televisió de Catalunya *Signes dels Temps*.

A través dels seus testimonis ens vàrem apropar a la lluita per la pau, al món del voluntariat, a les presons i la reinserció, a les dones maltractades, a les víctimes de la droga, als barris degradats i altres formes d'exclusió social i de treball amb aquestes persones que viuen en la marginació.

Del treball en aquestes realitats es va destacar el sentit o dimensió que sovint té de crida. Una crida que és escoltada i que esdevé resposta i compromís. Amb la seva aportació i el col·loqui obert amb tots els participants, es va posar en relleu la gravetat del moment present, l'evolució de les necessitats socials i l'actual agreujament d'algunes d'aquestes necessitats. Les entitats d'acció social estan notant la crisi: tenen menys recursos i més demandes. Avui la caritat és donar la canya, però sovint també el peix, davant de les situacions d'urgència amb què ens trobem. Però cal seguir lluitant per la justícia i esdevenint més justos cada dia.

Des d'un punt de vista més personal, els testimonis varen destacar com aquest treball i compromís els ha canviat i els ha evangelitzat i que cal seguir treballant sense caure mai en la prepotència de sentir-nos els "bons". Des de diferents realitats personals i d'entorn també varen coincidir en el fet que comprometre's amb l'exigència de la caritat és espiritualment molt gratificant però, materialment i en el dia a dia, pot ser una realitat molt dura i amb risc de desànim.

El desig de tots els participants va ser el de reafirmar aquest compromís ineludible amb la força de la caritat. La caritat com a força que aguanta el món i tot el que aquest pot tenir de bell, bo i veritable.